

Забидий / ВАХИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1376-ҳадис

1376/3350 - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: يَلْقَى إِبْرَاهِيمُ أَبَاهُ آزَرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَعَلَى وَجْهِ آزَرِ قَتْرَةٌ وَغَبْرَةٌ، فَيَقُولُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ: أَمَّا أَقْلَانَ لَكَ لَا تَعْصِنِي؟ فَيَقُولُ أَبُوهُ: فَالْيَوْمَ لَا أَعْصِيكَ، فَيَقُولُ إِبْرَاهِيمُ: يَا رَبِّ إِنَّكَ وَعَدْتَنِي أَنْ لَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ، فَأَيُّ خِزْنٍ أَخْزَى مِنْ أَبِي الْأَبْعَدِ؟ فَيَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: إِنِّي حَرَّمْتُ الْجَنَّةَ عَلَى الْكَافِرِينَ، ثُمَّ يُقَالُ: يَا إِبْرَاهِيمُ، مَا تَحْتَ رِجْلَيْكَ؟ فَيَنْظُرُ، فَإِذَا هُوَ بِذِيْخِ مُلْتَطِّخٍ، فَيُؤْخَذُ بِقَوَائِمِهِ فَيُلْفَى فِي النَّارِ.

1376.3350. Абу Хурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: «**Қиёмат куни Иброҳим отаси Озарга йўлиқади. Озарнинг юзини зулмат ва чанг босган бўлади. Иброҳим унга: «Менга осий бўлмагин», демаганмидим?» дейди. Отаси: «Бугун сенга осий бўлмайман», дейди. Иброҳим: «Эй Роббим, қайта тирилтириладиган кунларида мени шарманда қилмасликни менга ваъда қилган эдинг, (раҳматингдан) йироқ отамнинг шармандалигидан ҳам ортиқ шармандалик борми?!» дейди. Шунда Аллоҳ таоло: «Мен жаннатни кофирларга ҳаром қилганман», дейди. Сўнгра: «Эй Иброҳим, оёқларинг остидаги нима?» дейилади. Қараса, (қонга) белангтан сиртлон турган бўлади, уни оёқларидан ушлаб, дўзахга улоқтирилади».**

Изоҳ: Аллоҳ таоло Иброҳим алайҳиссаломнинг қалбидан Озарга бўлган ачинишни кетказиш учун уни ўша ҳолатда кўрсатади.

Манба: hadis.islom.uz

